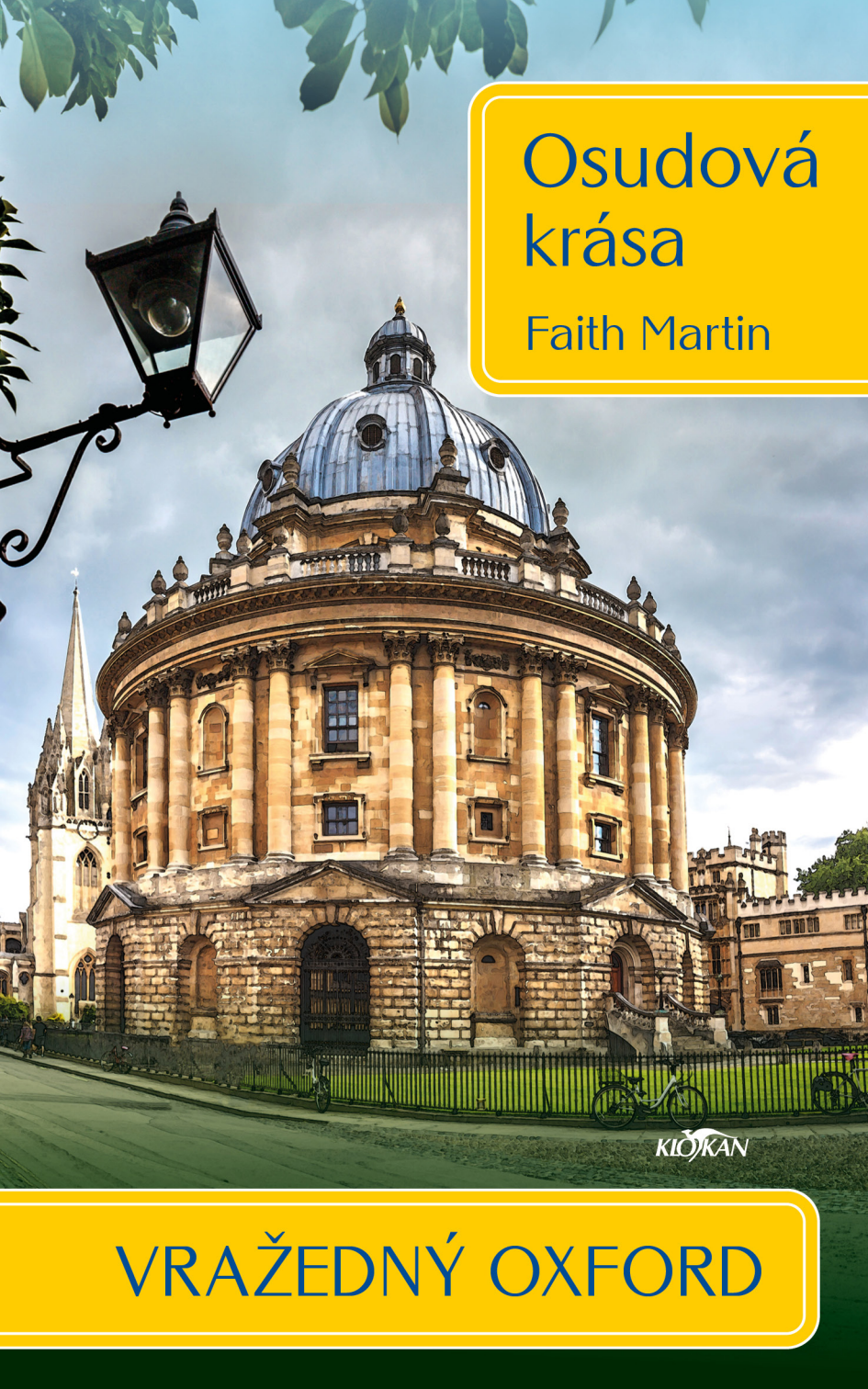




Osudová krása

Faith Martin

KIÖKAN

VRAŽEDNÝ OXFORD



Copyright © Faith Martin 2019
Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd. under the title A Fatal Flaw.
Translation © Soňa Tobiášová, 2026
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu A FATAL FLAW
vydaného v roce 2019 nakladatelstvím HQ,
an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd,
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Anetta Nová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-661-2

*Pro mou sestru Marion.
Díky, jsi jako druhý pár mých očí.*

Prolog

Oxford, Anglie, 1960

Vlahé zářijové ráno vstávalo do vítané mlhy. Osoba, která nenápadně vklouzla na jeden z mnoha městských hřbitovů, se přesto obezřetně rozhlédla.

Věžní hodiny ještě neodbily šestou a v prázdných ulicích bylo možné potkat leda mlékaře nebo občana, který venčil psa. Osoba v nenápadném plášti světle šedé barvy připomínající ducha, si přesto stáhla kapuci níž, aby jí nebylo vidět do tváře.

Osamělý kos na jednom z náhrobků poplašeně pískl. Osoba si ho však nevšímalá a v rychlosti, i když ostražitě, se přesunula do nejstarší části hřbitova. Tady už nápisy z náhrobků mazal čas či lišejník, rostl tu ovšem také letitý tis červený, obsypaný bobulemi.

Jediná živá duše na hřbitově se opět rozhlédla, zda nikdo neuvidí, k čemu se chystá, a pak si hrst těch voskových rudých plodů natrhala.

V rychlosti je schovala do papírového sáčku, a ten hned nato zmizel v jedné z objemných kapes šedého pláště.

Potom se zastavila až u hřbitovních vrat a rozhlédla se na obě strany postranní uličky. Podle očekávání se z mlhy venku nevynořil nikdo další.

Věžní hodiny začaly odbíjet – sběrač bobulí v duchu počítal a potutelně se usmíval. Ach, Oxforde, město snících věží, ve tvých prázdných akademických halách se najde ledacos – od zmínky o nevýznamném metafyzickém básníkovi po poslední průlom v nukleární fúzi. V knihovnách světoznámé univerzity lze bez námahy zjistit všechno potřebné.

Například o jedovatých látkách.

Osoba proklouzla vraty a neslyšně kráčela po vlhkém dláždění.

Kolik lidí vlastně ví, že plody tisu jsou jedovaté? A kolik z těch, co přece jen tuší, se nad jejich významem někdy zamyslelo?

Ne ne, lidé jsou lhostejní a samolibí, před ošklivostí světa rádi zavírají oči. Dokud se v jejich soukromí nic hrozného neděje a všechno zůstává při starém, o nic a nikoho dalšího se příliš nestarají.

Osoba v plášti mířila svižnou chůzí k domovu, spokojená, jak snadno zvládla svůj úkol – pokyvovala hlavou a nenápadně se usmívala. Celé město se totiž brzy dozví, co tyhle drobné bobulky dokážou. No ano, to bude najednou povyku!

Občané totiž zbystří teprve tehdy, když začnou umírat mladí krásní lidé.

Kapitola 1

Grace Farleyová se zastavila u branky před domkem své kamarádky Trudy Lovedayové a zhluboka se nadechla. Bylo jí čerstvých dvaadvacet, tedy o něco víc než Trudy, ale znaly se od základní školy. Bohužel se už pár let neviděly, a tak se Grace potřebovala trochu uklidnit.

Nebyla si vůbec jistá, jestli dělá správnou věc. Co když se všechno nakonec obrátí proti ní? Na pohledné, pihovaté tváři se jí usadil ustaraný výraz, když zvažovala, jestli se raději nevrátí domů.

Byla v pokušení to udělat – tolik se toho přece mohlo pokazit. Jenže situace byla čím dál horší a ona nutně potřebovala poradit. Všichni už věděli, že se Trudy dala k policii a vede si tam dobře. Teta May se v kadeřnictví doslechla, že Trudy už pomohla vyřešit dvě vraždy. Tedy – všichni spíš věřili, že se o to postaral koroner, s nímž spolupracovala, ale i tak...

Grace, příjemně oblá dívka s kudrnami nazrzlých vlasů, které si nechávala stříhat na pudla, jak se říká, se znovu rozhlédla. Nemůže přece před brankou Lovedayových postávat celý den. Sousedí by si jí brzy všimli a začali by se divit, co tam dělá, což rozhodně nepotřebovala. Nesmí k sobě zbytečně přitáhnout pozornost. Navíc táhlo na šestou, brzy se začne stmívat, a ona se musí vrátit za maminkou. Slíbila, že jí pomůže s koupáním a...

Uvědomila si, že pořád otálí, a tak rázným gestem stiskla kliku branky. Když došla ke vstupním dveřím, vzala do ruky klepadlo a dřív, než si to mohla rozmyslet, třikrát klepla.

V tu chvíli si uvědomila, že se jí viditelně třesou ruce, a tak je honem schovala do kapes kabátu. Cestou si v hlavě mnohokrát přehrála, co řekne, ale když se teď dveře otevřely a uviděla Trudyina otce, zase se jí to vykouřilo z hlavy. O panu Lovedayovi věděla, že pracuje jako řidič autobusu, ale ne na lince, kterou jezdila do práce.

Rychle nasadila přívětivý úsměv a trochu zadýchaně promluvila: „Zdravím, pane Lovedayi, je Trudy doma?“

Frank Loveday se jí zadíval do vyděšených šedozelených očí a úsměv oplatil.

„Grace! Tebe jsme u nás dlouho neviděli. Jistě že je doma. Pojď dál, manželka právě postavila na čaj.“

„No, nerada bych obtěžovala,“ ozvala se Grace spěšně a šla za ním úzkou chodbou ke kuchyni na druhé straně nájemního domku. Ten, v němž kdysi Farleyovi bydleli jen o pár ulic dál, měl docela stejný půdorys, a ten, v němž se usadili později na druhém konci města, kde si otec našel novou práci, byl také velmi podobný.

„Podívej, kdo nás přišel navštívit,“ prohodil Loveday a pobízel silně nervózní Grace, aby šla dál. Malé kuchyňce dominovala jasně žlutá barva a voněl tam pastýřský koláč chystaný k rodinné svačině. Grace se plaše usmála na Barbaru Lovedayovou, která se otočila od dřezu s nádobím. Když dívku spatřila, utřela si ruce a šla ji obejmout.

„Grace Farleyová! No, slečno, ty jsi vyrostla do krásy, vid', Franku?“ dožadovala se manželova souhlasu.

„To rozhodně,“ přikývl Frank a posadil se ke stolu, kde měl oxfordské noviny otevřené na sportovní stránce.

„A jak se daří mamince, Grace?“ zeptala se Barbara a o něco ztišila hlas. „Už se cítí líp?“

Přimhouřila oči, protože dívka posmutněla a statečně přikývla.

„Doktoři dělají, co můžou,“ odpověděla krátce. Stočila oči za Barbařino rameno a zadívala se na vysokou, tmavovlasou dívku s velkýma očima a široce se usmála. „Ahoj, Trudy.“

„Grace!“ Trudy pomáhala mamince s nádobím – a protože ihned pochopila naléhavý pohled staré kamarádky, teď honem odložila utěrku. „Mám nově vymalovaný pokoj, nechceš se podívat?“ prohodila.

„Jasně,“ zalhala Grace s úsměvem. „Určitě na zeleno, že? To je tvoje oblíbená barva.“

„Jedna z oblíbených,“ zasmála se Trudy a vedla ji z kuchyně, aby si rodiče mohli v klidu poslechnout rozhlasový pořad Tonyho Hancocka. Prošla s Grace chodbou k úzkému schodišti, vedoucímu k jejímu pokojíku v zadní části domu.

Šlo o maličký prostor, kam se vešla jenom postel, šatní skříň a toaletní stolek. Dívky se posadily vedle sebe na postel, jako to dělávaly, když ještě chodily do školy.

Trudy Grace ráda viděla, ale jedno jí vrtalo hlavou. Farleyovi se z jejich čtvrti odstěhovali už před čtyřmi lety, a přestože o nich sem tam něco zaslechla, neměla ponětí, proč se u nich Grace tak nečekaně objevila.

Věděla, že bývalá spolužačka našla dobrou práci jako sekretářka v obchodě nebo obchodní firmě v „nóbl“ čtvrti a taky to, že její matka je teď vážně nemocná.

Grace si všimla jejího udiveného výrazu, rozpačitě se posmála a začala si hrát se záhyby skládané sukně, což dělala i v dětství, když ji něco znervóznilo. Trudy tedy už nepochybovala, že ji něco trápí.

„Asi se chceš zeptat, proč jsem najednou tady,“ spustila nečekaně Grace. „Vlastně vůbec nevím, jestli jsem měla chodit. Jenže neznám nikoho jiného, s kým bych si mohla promluvit. Myslím od policie...“

Trudy překvapeně zamrkala. Něco takového rozhodně nečekala. Co by taky děvče jako Grace mohlo chtít od policie? Spořádanější a slušnější rodinu než Farleyovi by těžko hledala.

„Páni, to zní strašidelně, Grace,“ promluvila Trudy s trochou nadsázky. „Co se děje?“

Trochu znejistěla, když ji napadlo, že se snad do problémů dostal někdo z Graceiny rodiny a dívka doufá, že jí s tím Trudy pomůže. Ale i kdyby se její příbuzný něčeho drobného dopustil, těžko by pro něj jako pouhý konstábl v závěku mohla cokoli udělat, i kdyby šlo jen o přimluvu. Tedy pokud by vůbec byla ochotná se přimlouvat, což nebyla. Podle ní by lidé, kteří nějak porušili zákon, měli nést následky.

„Jde o moji kamarádku Abigail. Abigail Trentovou, tu, co nedávno zemřela,“ vyhrkla Grace prudce, z čehož bylo jasné, že chvíli zadržovala dech.

Trudy to na okamžik vyvedlo z rovnováhy. Zemřela? Takže nejde o žádnou drobnost, pomyslela si zmateně, třeba nezaplacenou pokutu nebo silniční daň.

A pak si vzpomněla: „No ano! Ta holka, co vypila jed,“ ozvala se trochu nejistě, že to nepochopila hned. Už pár dní o tom psali v místních novinách. Asi dvacetiletá dívka vypila pomerančový džus s nějakým jedem. Vyšetřování toho podivného úmrtí mělo začít každou chvíli. „Nešlo o jedovatou rostlinu? Nějaké bobule, že?“

„Ano,“ odpověděla Grace stísněně. „Bobule tisu.“

„To je ono. A ona byla tvoje kamarádka?“ užasla Trudy. „Ach, Gracie, to je hrozné. Znály jste se dobře?“

„Zase tak dobře vlastně ne, jenže...“ Grace si vzdychla a pak se zhluboka nadechla. „Víš, jde o to, že teď každý tvrdí, že spáchala sebevraždu. Sousedi, lidi v práci, v kavárně, zaslechneš to i cestou v autobusu... Víš, jak všichni rádi drbou.“

Trudy přikývla. „Jistě, tohle se rychle rozkřikne. Každý se pak tváří, jako by do toho viděl. Nejspíš říkají, že měla divné nálady, podlehla depresi nebo něco podobného, ne?“

„Jo, přesně tak to je,“ přikývla Grace. „Jenže já prostě *nevěřím*, že by spáchala sebevraždu. V první řadě, Abby mohla těžko něco vědět o přírodních jedech nebo o tom, které bobule jsou tak moc jedovaté a jak je zpracovat, aby byly skutečně smrtící. Chci říct...“ Grace se na posteli mírně natočila a pohlédla kamarádce do očí, „ani já bych něco takového neuměla, copak jsem chemik nebo tak něco? Vždyť jsem na škole ani nechodila na přírodní vědy a Abby taky ne! Takové bobule se přece musejí nějak louhovat nebo jinak zpracovat, aby opravdu zabíjely, ne? Přece to nemůže být tak snadné, jako že je jen zaliješ horkou vodou a vypiješ to? Nebo ano?“

Trudy na Grace upřela velké šedozelené oči a všimla si, jak je kamarádka ztrápená. Potom bezmocně pokrčila rameny. „Tohle já taky nevím. Možná to jde. Promiň, ale v novinách psali, že jed vypila v pomerančovém džusu, který chuť jedu mohl zamaskovat.“

Grace si ztěžka povzddechla. „Asi ano. Jenže já zas vím, že Abby by se nikdy nezabila.“

„Tak dobrá,“ přikývla Trudy, protože se nechtěla hádat. Kamarádka byla očividně přesvědčená o své pravdě. Trudy si však vzpomněla na pár detailů z novinových zpráv a něco tu nesedělo.

A tak to zkusila opatrněji.

„Neříkali snad i její nejbližší, že byla fakt trochu náladová? Že mívala i deprese? Mám dojem, že se i její matka nechala slyšet, že dcera byla někdy dost... nevypočitatelná.“

Grace si znova povzdychla. „No jo, to měla prostě v povaze. Taky jí bylo teprve devatenáct, a tak to s ní bylo trochu nahoru dolů. Hádku v práci třeba prožívala až moc, a když dostala dárek od přítele, zase se vznášela v oblacích. To u ní bylo běžné. Jenže to neznamená, že by se chtěla zabít!“

zvolala Grace. „Abby měla spoustu plánů a pořád o nich mluvila. Užívala si život naplno, je nesmysl, že by někdy pomyslela na smrt! Teď se například moc těšila na účast v soutěži o místní královnu krásy...“

Trudy udiveně zamrkala. Věděla, že se soutěž připravuje, protože si všimla plakátů rozvěšených po městě, ale nijak zvlášť ji to nezajímalo. „Aha, ona se tam přihlásila taky?“

Grace přikývla, dál si nervózně hrála se sklady na sukni a začala překotně vyprávět.

„Pracuju pro pana Dunbara, víš? Toho, co vlastní firmu Džemy, med a marmeláda. Slyšela jsi o té továrně u Sommertownu, ne?“

„Jistě,“ řekla Trudy. „Jsi jeho sekretářka nebo tak něco?“

Grace se jen uličnický pousmála. „To sotva, tak daleko jsem se teda nedostala. Spíš se jen starám o nějaké účty – jen ty, kam chodí menší sumy, roznáším kafe a občas přepisuju, co jiné sekretářky moc nebaví – hlavně tabulky a podobně.“ Grace mávla rukou. „Ale to je teď fuk. *Podstatné* je to, že pan Dunbar loni přišel s plánem, jak líp propagovat svůj med. Chtěl značku Dunbar Honey dostat na úroveň slavné Oxfordské marmelády.“ Grace se pousmála, jako by šlo o něco nemožného, a pak pokrčila rameny. „A tak ho napadlo, že bude pořádat každoroční soutěž krásy zvanou Miss Oxford Honey.“

Trudy se také usmála a její přítelkyně, když si toho všimla, reagovala hlasitým smíchem.

„Já vím, že Miss World to zrovna není!“ řekla a zakoulela očima. „Ale jako nápad to rozhodně bylo dobré. Všechny noviny o tom hned začaly psát a pan Dunbar navíc zná majitelku starého divadla u Walton Street, kde ho nechají zkoušet zdarma, aby tam potom – jednu sobotu zhruba za měsíc – uspořádal show pro veřejnost. Lístky už jsou skoro vyprodané. Což je taky jeden z důvodů, proč to celé nezrušili, když Abby umřela. Všichni jsou natěšení a byla by škoda to

celé stornovat. Místní obchodníci mu navíc poskytnou hodnotné ceny pro vítězky a zasednou v porotě, takže ho to nebude stát skoro nic.“

„Tvůj šéf je asi byznysmen každým coulem,“ prohodila Trudy trochu posměšně.

„To je pravda,“ řekla Grace. „Ale o to taky nejde. Požádali mě totiž, abych pomohla s organizací soutěže, protože se nedá říct, že bych byla v kanceláři nepostradatelná.“ Grace se zasmála. „A paní Dunbarová...“ Na okamžik se zarazila a pak se znovu uličnický usmála. „No, řekněme, že vysloveně stála o to, aby manžel netrávil tolik času přípravami soutěže, protože by se nemohl náležitě věnovat svému medovému byznysu.“

„Aha, už chápu,“ ušklíbla se Trudy. „Nechtěla, aby se moc ochomýtal kolem tolika hezkých děvčat.“

Grace se zhluboka nadechla, protože očividně nechtěla potvrdit ani vyvrátit důvod, proč se právě ona stala manažerkou soutěže. „Hm, takže... paní Dunbarová před pár týdny sepsala inzerát pro tisk, aby se dívky z Oxfordu nebo žijící do dvaceti mil od něj přihlášily do soutěže. Tedy pokud jim je víc než osmnáct a méně než třicet a taky by samozřejmě měly být... ehm...“

„Pohledné a dobře stavěné?“ pomohla Trudy s hledáním vhodných výrazů, když se zdálo, že kamarádka neví, jak na to.

Grace se tiše zahihňala. „Mno, myslela bys, že je to jasné, vid'? Jenže některé ženy a dívky, co se přihlášily...“ Zvedla oči ke stropu a znovu se uchichtla. „Hm, řekněme, že jsme s paní Dunbarovou a paní Merriweatherovou – to je starší dáma, která nám zprostředkovala divadlo Old Swan – měly dost práce, abychom některé přesvědčily, že se na takovou soutěž tak docela nehodí.“

Trudy zavrtěla hlavou. „To asi chtělo hodně taktu a diplomacie.“

Grace se opět zasmála, ale hned posmutněla, když si vzpomněla, proč vlastně přišla.

„Ano. Právě Abigail a její kamarádka Vicky se přihlásily mezi prvními, a byly přijaty okamžitě. Během dalšího týdne se seznam účastnic zredukoval asi na dvacet dívek. Ještě to není uzavřené, ale o to mi teď nejde. Spíš o to, že jsem Abby poznala blíž a... ona prostě moc věřila, že má šanci soutěžit vyhrát a moc se na závěrečný večer těšila. Spoléhala na svůj ‚talent‘, strašně ráda si zkoušela večerní šaty, měla prostě v očích hvězdičky – doslova! Ta by se nikdy nezabila, Trudy,“ uzavřela Grace naléhavě.

Zírala teď upřeně na kamarádku a třeštila oči, jako by věřila, že ji dokáže přesvědčit jen silou pohledu. „A já nevím, co si s tím počít. Jestli to nakonec uzavřou a odloží jako obyčejnou sebevraždu, na což to zatím vypadá... tak to prostě nebude správné!“

Ruce se jí opět třásly, a tak se Trudy natáhla a pevně je stiskla. „Gracie, klid, vydechni si trochu. Já ale nevím, co myslíš, že v tom můžu udělat,“ řekla jemně. „Jsem jenom konstábl v zácviu, tu dívku jsem neznala a o okolnostech její smrti nic podrobnějšího nevím.“

„Jistě, jenomže znáš toho doktora Rydera, ne? To je přece městský koroner, nemohla bys o pomoc požádat jeho?“ vyhrkla Grace.

Trudy na ni chvilinku užasle zírala. Jak staré kamarádce rychle vysvětlit, jak funguje policejní hierarchie a proč je něco takového zcela nemožné? Kdyby například její nadřízený detektiv inspektor Jennings zjistil, že se na případu domlouvala za jeho zády, stáhl by ji z kůže! Zvlášť když neměl koronera Rydera v lásce.

Grace jako by tušila, co se dozví, hbitě pokračovala. „Prosím! Nemohla by sis s ním aspoň promluvit, Trudy? Třeba ho požádat, aby mě povolal jako svědkyni nebo tak něco? Můžu dosvědčit, že Abby byla mentálně v pořádku. Aspoň

to. Copak soud před uzavřením případu nechce vědět, jestli měla oběť sebevražedné myšlenky?“

„Grace, jak si tím můžeš být tak jistá?“ zeptala se Trudy bezmocně. „Nikdo z nás přece netuší, jak se někdo jiný ve skutečnosti cítí.“

Grace svěsila ramena. „Takže mi s tím nepomůžeš?“ ozvala se a vrhla na Trudy tak vyčítavý pohled, až sebou mladá policistka trhla.

„To není, že bych nechtěla, já prostě nemůžu,“ začala vysvětlovat. „Nepatřím ani mezi detektivy přidělené na vyšetřování toho případu! A věř mi, že moji nadřízení... hm, řekněme, že je zas tak moc nezajímá, co si právě já myslím,“ dokončila s jistou hořkostí v hlase. Když si představila, jak by se inspektor zatvářil, kdyby za ním s touhle historkou přišla, zachvěla se.

Když Grace vycítila, že prohrává, rozhodla se zkusit ještě poslední věc.

„Ono to vlastně není všechno,“ pronesla s nečekanou odbojností. „Děje se toho víc. Myslím v tom divadle...“ Zazabila se, na chvíli zavřela oči a pak se rozhodla do toho vrhnout po hlavě. „Mnohem víc.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Trudy zostra.

Grace pokrčila rameny a náhle těkala očima po pokoji, jako by se vyhýbala jejímu pohledu. „Prostě divné věci...,“ řekla bezradněji. „Nepěkné, pitomé... tak třeba drát, co někdo natáhl nad spodním schodem u vstupu na jeviště a jedna z dívek o něj zakopla. Nezranila se nijak vážně, jen musela pár dní odpočívat a léčit si podvrknutý kotník, zmeškala kvůli tomu zkoušky tanečních vystoupení. Nebo krém – někdo něco přidal do pletového krému další holce, a ta se celá osypala. Po pár dnech to přešlo, ale stejně se musela ze soutěže odhlásit. A takových nepříjemných kousků se děje víc.“

Trudy se zamračila. „To vypadá na docela běžné soupeření mezi soutěžícími, ne? Podrazy se dají v podobném prostředí čekat, nemyslíš?“

„No, to si právě myslí všichni,“ váhavě připustila Grace. „Jenže, Trudy, já si tím už vůbec nejsem jistá. Myslím si spíš... Ach, nemohla by sis o Abby s koronerem přece jen promluvit? Nebo co kdybyste se přišli do divadla někdy podívat na zkoušku? Trochu byste se tam porozhlédli, jestli vám něco nepříjde... podezřelé. Jen nesmíš nikomu říct, že mě znáš, nebo že jsem o tom s tebou mluvila, protože to bych pak mohla přijít o práci,“ dodala Grace vylekaně a prudce Trudy chytila za ruku. „Pan Dunbar by nerad viděl, že jsem si něco takového dovolila. Už teď je strachy bez sebe, že se o těch potížích doslechnou novináři a celá akce bude mít špatnou publicitu. Neměla bys tam teda chodit v uniformě nebo tak... Už vím!“ Grace se najednou rozzářila. „Můžeš přece předstírat, že jdeš taky na konkurz, že se chceš zúčastnit soutěže! To je nejlepší způsob, jak se tam rozhlédnout. Co říkáš? Trudy, prosím...“

Trudy nedokázala snést její úpěnlivý pohled, a tak se přece jen podvolila. Tím snad ničemu neuškodí a Grace se možná trochu uklidní. Jennings o tom ani nemusí vědět a navíc ji to celé docela zaujalo.

„Tak dobře. Zajdu za doktorem Ryderem a povím mu, s čím jsi za mnou přišla. Když nic jiného, třeba nám aspoň poradí. Ale nic si od toho neslibuj, prosím!“

„Ach, Trudy! Mockrát děkuju!“ Grace se natáhla a objala ji. „A teď už teda poběžím za maminkou,“ dodala. „Nerada ji nechávám samotnou jenom s otcem, víš?“ přiznala a pak Trudy objala o něco pevněji.

„Jistě,“ vydechla Trudy, náhle přemožená emocemi. „Hlavně ať se maminka brzy uzdraví.“ Trudy si neuměla představit, co by dělala a jak by se cítila, kdyby tak vážně onemocněla její matka. Už jen z toho pomyšlení jí bylo zle.

Zvedla se a doprovodila kamarádku do přízemí. Ta cestou ještě zavolala „nashle“ na rodiče v kuchyni a byla pryč.

Když Grace došla na konec ulice, kde nasedla na autobus, posadila se tiše k oknu, vyhlížela na setmělé město a v rostoucí panice začala pohupovat tělem.

Udělala dobře? Neodstartovala tou návštěvou něco nebláhného? Co když se Trudy nakonec ani neukáže? Nebo hůř, co když se ukáže, ale nezjistí nic z toho, co Grace nutně potřebovala odhalit? Nebo co kdyby se ukázalo, že je Trudy natolik dobrá ve své práci, že zjistí víc, než bude dobré pro Grace?

Dívka se ošila, jak se snažila setřást rostoucí napětí. Co když se přepočítala a všechno se obrátí proti ní?

Grace Farleyová náhle cítila mrazení až v kostech.

Vždyť může sama skončit ve vězení...

Nebo ještě něco horšího, proboha! Co kdyby se její pronásledovatel dozvěděl, že to ona přivedla policii na jeho stopu?

A přece se musela o něco pokusit, tohle *riziko* stálo za to.

Jinak na svého mučitele nic nezjistí, dokud... dokud se věci nadobro nevymknou kontrole.

Trudy Lovedayová byla jediná, kdo měl takové možnosti a na koho se mohla obrátit. Musí starou kamarádku jen dobře hlídat.

Kapitola 2

Doktor Clement Ryder se zadíval na ruku položenou na stole a zamračil se, když viděl, jak se krouťí v křeči. S potemnělým výrazem na ni přitiskl druhou a křeč přece jen po chvílce ustoupila. On však dobře věděl, že se zase vrátí.

Sám sobě diagnostikoval Parkinsonovu chorobu ještě v době, kdy pracoval jako chirurg v Londýně. Proto se také vzdal lékařské kariéry a stal se soudním koronerem v Oxfordu.

Prozatím své postižení dokázal tajit před přáteli, rodinou i kolegy, jenomže věděl, že s přibývajícímí roky to bude stále obtížnější, protože nemoc viditelně postupovala a její příznaky skrýval stále hůř.

Jelikož byl vdovec a dvě dospělé děti si už dávno zařídily vlastní život, mohl své demony držet pod pokličkou o něco snáz.

I proto se zakabonil, když zaslechl domovní zvonek. Nečekané hosty neměl v lásce. Pohlédl z okna, všiml si, že už se setmělo, a marně přemýšlel, kdo se ho tak pozdě rozhodl rušit.

Přestože měl moc a vliv a často se stýkal s jinými významnými osobnostmi Oxfordu, skutečných přátel měl jenom pár a ti dobře věděli, že Ryder nepatří k těm, u nichž se mohou kdykoli zastavit na slovíčko nebo sklenku něčeho dobrého.

Ted' tedy váhavě vstal. Byl to přes sto osmdesát centimetrů vysoký muž s hřívou hustých stříbrobílých vlasů, jemuž

byste stále hádali spíš padesát než něco přes šedesát let. Pomalu kráčel chodbou a hlídal si pečlivě krok. Dobře věděl, že klopýtavá chůze může zkušenému pozorovateli dost prozradit. Zatím se však zdálo, že s jeho chůzí je všechno v pořádku.

Možná by v budoucnu mohl použít nějakou lež o zraněné noze, která by vysvětlila, proč častěji vrávorá nebo dokonce padá. Anebo začne tvrdit, že jde o stařeckou artritidu, což by ospravedlňovalo hůl, kterou bude brzy potřebovat. To vše si ještě musí promyslet.

Otevřel rázně vstupní dveře a pak překvapeně zamrkal. Na jeho prahu stála vysoká mladá brunetka a tvářila se úzkostlivě.

Trudy Lovedayová za ním doma ještě nikdy nebyla. Když spolu pracovali na předchozích dvou případech, scházeli se vždy v jeho kanceláři.

Jeho adresu však snadno našla v telefonním seznamu a vůbec ji nepřekvapilo, že oxfordský koroner bydlí v honosném viktoriánském domě na prestižní adrese u South Parks Road poblíž Keble College.

„Zdravím, doktore Rydere,“ hlesla znejistěle. „Doufám, že nevadí, že vás takhle ruším... Ale jestli máte společnost, můžu přijít jindy...“ Napůl se odvrátila a skutečně doufala, že to doktor potvrdí, aby mohla zase jít.

Když se teď ocitla u jeho dveří, cítila se opravdu nesvá. Tohle bylo něco docela jiného, než když vás váženému muži přidělí jako asistentku policejní šéf. Dnes si dovolila přijít sama za sebe, bez uniformy, přímo k němu domů a ještě s žádostí o laskavost. Trudy věděla, že jde o opovážlivost a patřičně zrudla v obličeji.

Už proto se za ním vypravila jenom chvilku potom, co Grace odešla. Čím dříve to bude mít za sebou, tím spíš ze sebe tuhle nervozitu setřese.

„Ale ne ne, jsem tu sám,“ ujistil ji Ryder přívětivě. „Jen pojdte dál, konstáble Lovedayová.“ Použil její hodnost, aby dívka pomohl od viditelné úzkosti.

Trudy se nuceně pouсмála a vstoupila do menší, v jejích očích ale neskutečně prostorné haly s černobílou šachovnicovou dlažbou. Všimla si příručního stolku s telefonem, nad nímž viselo oválné zrcadlo ve zdobném rámu. Už ta soukromá telefonní linka jasně vypovídala o rozdílu v jejich společenském postavení.

Když si Lovedayovi potřebovali zavolat, museli do budky na konci ulice jako každý druhý.

„Pojďme do studovny,“ řekl Ryder a ukázal k otevřeným dveřím nalevo. „Právě jsem si chtěl uvařit kakao,“ zalhal. „Dáte si taky?“

„Ach ne, to ne, děkuji,“ odpověděla Trudy poplašeně. „Nezdržím se dlouho a nechci příliš obtěžovat,“ dodala. I tak ji hned napadlo, jestli si koroner skutečně chtěl dát tak nevinný nápoj.

Už několikrát si v minulosti pomyslela, jestli nepije víc, než je zdravo. Všimla se několika podivností, které by mohly naznačovat opilost. Avšak když ji teď zavedl do útulného pokoje plného knih s vysokými okny do ulice lemované stromy, zdál se bdělý a dokonale střízlivý.

„Tak se posaďte,“ vybídl ji a ukázal na křeslo potažené zelenavou kůží stojící před ořechovým psacím stolem. Sám usedl za stůl, a Trudy se ihned začala cítit jako prosebník.

„Jsem tady proto,“ začala tedy co nejrychleji, aby neměla čas znejistět ještě víc, „že za mnou právě byla stará kamarádka a pověděla mi... No, myslím, že byste o tom rozhodně měl vědět.“

„Ano?“ podivil se Clement a zdál se skutečně zaujatý, což bylo dobré znamení.

„Ano. Jde o dívku, která nedávno zemřela po požití jedu – ten případ otravy tisem červeným, a ona...“

Clement spěšně zvedl ruku, aby ji zarazil. „Než budete pokračovat, musím vám říct, že jde o jeden z mých případů, který se začne projednávat pozítří.“

„Aha. Tak trochu jsem doufala, že to vyšetřujete právě vy,“ přiznala Trudy. „O to snazší to bude.“

Clement se jenom pousmál. Během posledního roku už Trudy přece jen trochu poznal. Její cílevědomost a inteligence se mu líbily, stále však pro něj byla až bolestně mladou a někdy naivní dívkou.

„Možná bude a možná ne,“ odpověděl rázněji. „V žádném případě s vámi ale ten případ nemohu probírat ještě před začátkem vyšetřování. Pokud jste se tedy chtěla dozvědět něco konkrétního, nemohu sloužit. Ani kdyby vás na ten případ přidělili vaši nadřízení...?“ Ryder tázavě povytáhl obočí, a tak Trudy zavrtěla hlavou.

„Ne, nepřidělili,“ řekla. Nemusela nic dodávat. Oba dobře věděli, že inspektor Jennings by nic takového sám od sebe neudělal, že ji radši viděl v kanceláři, jak vaří čaj nebo uklidňuje ženy, kterým někdo ukradl kabelku nebo postrádaly kočku.

Pověřit ji vyšetřováním skutečného zločinu by ho nenapadlo ani ve snu.

„Jistěže,“ přikývl Ryder vážněji, i když se přitom ironicky pousmál. „Ale i kdybyste na tom případu pracovala...“

Teď se ho naopak rozhodla přerušit Trudy, přestože se přitom trochu červenala.

„To je v pořádku, doktore Rydere, nepřišla jsem vyzvídat. Ani bych si nedovolila zneužívat naše...“ Měla chuť říct „přátelství“, včas se ale rozmyslela. „Toho, že se známe. Je to spíš obráceně. Přišla jsem vám povědět něco, co by mohlo být podstatné pro vás. Nebo taky ne, já vlastně nevím.“ Náhle si vůbec nebyla jistá, jestli tenhle významný muž vůbec stojí o názor nějaké Grace Farleyové.

Když teď seděla v téhle nóbl knihovně v Ryderově pěkném domě, začala o sobě pochybovat.

Nechová se hloupě? Když vyrazila z domova, byla si dost jistá, že ji rád uvidí, protože si ji oblíbil a dobře spolu v minulosti vycházeli. Že si rád poslechne, co má na srdci. Teď tomu přestávala věřit.

„Těžko říct, dokud si to neposlechnu, Trudy,“ pronesl Ryder vlídněji, aby ji trochu uklidnil. Připomínala mu na jednu kočku, která se ocitla v neznámém prostředí, a rád viděl, že se přece jen trochu uvolnila. „Tak o co přesně jde?“ pobídl ji.

To Trudy stačilo, aby si dodala odvahy a v rychlosti převyprávěla to podstatné, co se od Grace dozvěděla. Pak se odmlčela a čekala, jak doktor Ryder zareaguje.

Clement přemýšlel jen chvíličku, vzpomínal, co už o případu ví – paměť mu naštěstí sloužila stále dobře. „Dokumenty k případu mám sice v kanceláři, ale jsem si jistý, že Grace Farleyovou na seznamu svědků nemám,“ připustil nakonec.

„Znamená to snad, že nemůže svědčit o charakteru oběti?“ zeptala se Trudy zklamaně, ale Clement se tiše zasmál.

„Vždyť zatím nejde o kriminální případ,“ připomněl. „Budu vyslýchat svědka, který ji našel – což byla myslím matka – a pak lékařské experty a podobně. Její nejlepší kamarádka taky nejspíš dosvědčí to, co tvrdila ta vaše návštěva, ne?“

Trudy pokrčila rameny. „Možná ano, možná ne. Grace ale důrazně trvala na tom, že Abigail by sebevraždu nikdy nespáchala. Jen jsem chtěla, abyste to věděl. Taky jsem jí slíbila, že za vámi zajdu, takže...“ Trudy výrazně trhla rameny.

Clement přikývl. „A míč je teď tedy na mé straně hřiště, jak se říká.“

Trudy se pousmála a pak se zasnila. „Kéž bych na takovém případu mohla pracovat taky. Už mě to začalo dost zajímat.“

Jenže seržant mě z kanceláře hned tak nepustí, ani kvůli tomu, abych nasbírala nové zkušenosti.“

„To nic. Ale jestli se stavíte v mé kanceláři, až případ prodáme, řeknu vám, co je nového,“ slíbil Ryder.

„Vážně? Tak vám moc děkuju,“ odpověděla Trudy a vyskočila z křesla. Ryder ji zdvořile doprovodil ke dveřím, a když za ní zavřel, usmíval se.

Nadšené mládí mu vždycky zvedlo náladu, nemohl si pomoci. Ta dívka si toho asi nevšimla, ale on ji skutečně viděl moc rád.

Teprve když se s díky rozloučila a vyrazila na cestu domů, začala přemýšlet o tom, co by Ryder řekl na ošklivé ústky, k nimž podle Grace v divadle dochází.

Zajímalo by ho to vůbec? Nepovažoval by škodolibosti účastnic takové soutěže za podřadnou věc?

V každém případě by bylo dobré, aby se na zkoušky zašla podívat. Podle Grace měli soutěžící sál k dispozici přes den a museli ho včas vyklidit před večerním představením. Žádná matiné se tam tedy nejspíš nepořádala.

Celé to vlastně znělo zábavně. Trudy podobnou soutěž nikdy dřív neviděla a docela ji to lákalo. Spousta krásných šatů, že? Ovšem představa, že by měla stát před publikem jenom v plavkách, jí naháněla hrůzu, takže se trochu zachvěla.

Porozhlédnout se tam nemůže ničemu škodit – přinejmenším Grace trochu uklidní. Když Trudy ve městě začala chodit do školy, nebylo to vždycky snadné, a starší Grace ji tehdy vzala pod svou ochranu. Jednou dokonce zasáhla, když ji na hřišti jeden pitomec shodil do pískoviště. Trudy vlastně neměla příležitost to kamarádce oplatit. Až doteď.

Jen by ji nikdy nenapadlo, že by se přitom mohla dostat do ohrožení života.

Jak taky?

Kapitola 3

Paní Christine Dunbarová si zhluboka vzdychla nad pugeťem narudlých chryzantém, které aranžovala v broušené váze. Nějak se vzpíraly jejím pokusům je zajímavě urovnat, a tak se zdálo nutné začít úplně znovu.

Paní Dunbarová byla docela pohledná, avšak poněkud tělnatá dáma, takže do společnosti chodila zásadně utažená v korzetu. Světlé, nazrzlé vlasy nosila ztužené do vln silnou vrstvou laku a dbala na pečlivé líčení podle poslední módy. Jenom poněkud vypouklé, nevýrazně modré oči jí dělaly starosti, ale jak říkávala její prakticky založená matka, s tím se nedalo nic dělat.

Její dědeček byl léta známý toryovský politik – kdysi před válkou se dokonce na krátkou chvíli stal i členem vládního kabinetu. To po něm jako jediný potomek zdědila bílý dům poblíž Woodstock Road, který teď obývala. Dobře situovaný na prestižní adrese v severní části města, s velkou, udržovanou zahradou a dvojitou garáží.

Když konečně zvítězila nad neposlušnými květinami, zanesla vázu do salonu a umístila ji na piano. Ani ona, ani její manžel hrát neuměli a nebyli zvlášť muzikální, přesto tam nástroj hrdě trůnil snad od dob královny Viktorie.

Manžel Robert, usazený na pohovce, si jí sotva všiml, když se posadila naproti. Zdál se začtený do *London Times*, a tak se chopila vyšívání.

Měla ráda výšivky s nábožnými hesly v květinovém rámečku, které pak věnovala na dobročinné trhy v místním kostele.

Teď se zadívala přes nedokončený květ růžové pivoňky na manžela, ale nijak nadšený pohled to nebyl.

Christine dobře věděla, že se v jistém směru provdala pod svou úroveň. Nemohla však popřít ani to, že to v mnoha směrech byla dobrá volba.

Robert se nedal považovat za zvlášť pohledného muže, což ji rozhodně příliš netrápilo. Byl jenom průměrně vysoký, něco pod sto sedmdesát centimetrů, a na temeni hlavy začal teď v dvaapadesáti plešatět. Vlasy si ale barvil načerno, což hezky ladilo s jeho ebenovými očima a tmavým knírem. Měl bohužel poněkud ubíhající bradu. Oblékal se však velmi vybraně a Christine často napadlo, že má nejspíš lepší vkus než ona sama. A to jí rozhodně nedělalo dobře. Její muž také neustále sršel energií, dokázal všechno rychle zařídit, byl vtipný a často dobře naložený, což byla jen vnější známka (jak dobře věděla) jeho nenasytné povahy.

Kterou Christine jednoznačně vítala.

Protože i když se narodil do rodiny nižší střední třídy (jeho otec učil chemii na druhořadé chlapecké škole), ambice měl odjakživa velkopanské. A Christine si při hledání manžela, který by jí zajistil luxusní život, předvídavě všimla, že Robert má dost rozumu a odhodlání, aby v tom uspěl – a brzy se to potvrdilo. Její obtočné věno dokázal proměnit v prosperující společnost na výrobu džemu, medu a marmelády, která se celonárodně rozrostla.

Jistě, stále šlo o pouhý „byznys“, tedy něco, oč se žena jejího postavení nehodlala příliš zajímat, a v prvních letech manželství se snažila ignorovat lidi z vyšší společnosti, kteří nad ní ohrnovali nos. Teď mohla s uspokojením sledovat, jak stejné lidi drtí vysoká daň z nemovitosti, musejí si utahovat

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vražedný Oxford - Osudová krása.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.